

[Chr. Christensen]

arveanlæggene, dvs. nej til genetisk manipulation. Her er nye opgaver lagt hen til folketinget på det familiepoltiske område.

En god og positiv vej at gå ind i kampen mod de føromtalte negative og nedbrydende kræfter er at give vore børn og unge mulighed for noget at leve for, et rigere livsindhold, nogle ægte livsværdier. Ja men er dette et politisk spørgsmål, der vedkommer folketinget? Det er det også, idet folketinget skal lægge rammerne for undervisningens indhold og omfang for børnene og de unge.

Kristeligt folkeparti har for længst og mange gange taget afstand fra U 90's forsøg på at fjerne det kristne livssyn som værdigrundlag i undervisningen. Det er afgørende, at vi i vort uddannelsessystem ikke glemmer, at eleverne har brug for mere end matematiske og fysiske formler og fremmede sprogs verber, hvor vigtige de end er. Det er af afgørende betydning, at man i undervisningssystemet møder de værdier, der kan gøre livet rigere og værdifuldere at leve. Her kommer også de frie skoler ind som et værdifuldt led. Et rigt livsindhold er et godt modstykke til de negative kræfter. Det er klogt for folketinget at holde sig dette for øje i den kommende samlings planlægning og udmøntning af indholdet i vort uddannelsesmønster. Men det er jo også en udfordring med perspektiver.

Kristeligt folkeparti har med stor opmærksomhed fulgt den sidste tids offentlige debat om kristendomsundervisningens stilling i skolen, herunder bl. a. en biskops forslag om ændring af undervisningen. Vi overvejer, hvordan vi ved forslag her i tinget bedst kan styrke dette vigtige grundlæggende og holdningsdannende fag i vort uddannelsesmønster.

Må jeg så til slut sige, da vi jo også kan omtale finanslovsforslaget her, at vi kan støtte det fremsatte forslag, men selvfølgelig med forbehold over for de ændringer, vi af hensyn til den økonomiske politik kan blive nødt til at foretage.

**Alfred Hansen (DR):**

Jeg skal indledningsvis gøre opmærksom på, at min partifælle hr. Flygaard senere vil kommentere finansloven og de økonomiske aspekter, der kan være i relation til den.

Generelt kan man om statsministerens redegørelse sige, at den er fattig på visioner og på nytænkning. Den er rig på undskyldninger for den situation, vi befinder os i. Tonen og holdningen i redegørelsen er apatisk, og den er opgivende. Regeringen anlægger en venten-og-se-filosofi. Med korslagte arme venter den åbenbart på bedre klima udefra. Redegørelsen er præget af smukke hensigts-erklæringer, som ikke tager udgangspunkt i de faktiske forhold. Kort sagt: regeringen forveksler ønsketænkning med realiteter.

Det er imidlertid ikke denne regering alene, der har skabt Danmarks nuværende problemer, men den har forværret dem. Også SV-regeringen, tidligere socialdemokratiske regeringer og VKR-regeringen har dog i allerhøjeste grad et medansvar. Man har desværre på fornemmelsen, at vi kun har set den del af isbjerget, der er over vandoverfladen, overført til Danmarks nuværende problemer, og der er derfor behov for nytænkning for at ændre udviklingen, men denne nytænkning kommer ikke til udtryk i statsministerens redegørelse.

Regeringen forsøger i overensstemmelse med EFs økonomisk-politiske direktiver at nedbringe betalingsbalanceunderskuddet gennem massearbejdsløshed, og resultatet har været indtil nu – og det ser ud til at blive forstærket fremover – at begge områder bliver forværret.

Regeringen fremturer således i den fejlagtige opfattelse, at man ved at brandskatte den arbejdende befolkning og derefter uddele milliardtilskud til erhvervslivet kan skabe et sundt og konkurrencedygtigt erhvervsliv.

Der er imidlertid ikke meget, der kan give erhvervslivet optimisme, hvis man læser statsministerens redegørelse. De stigende protektionistiske tendenser i EF fordyrer kornprisen for landbrugets animalske produktion og forøger dermed landbrugets omkostningsniveau, og de forringer også erhvervslivets forhold gennem f. eks. de høje EF-stålpriser.

Det er i højere grad renteåget og skatetrykket, der er skurkene i dansk økonomi, og det burde være det udgangspunkt, regeringen fremover vil tage sine initiativer ud fra. Vi må have en generel rentesænkning fremfor den nuværende selektive rentesubsidiering, som regeringen klynger sig mere og mere til. Man kan undres over, og vi fra retsforbundet er skuffet over, at statsministeren ikke i sit